

יום ג', ט"ז בשבט תשס"ב (29 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ועוד על שבחה של ארץ-ישראל...

"...סדר ט"ו בשבט, בו פרוסים על השלחן הערוך שלפנינו מירב מפירותיה של ארץ-ישראל, כבר הפך לשגרה מבורכת בבתים רבים. וביום זה מרבים לספר בשבחיה של הארץ, ובעיקר לאכול מתנובתה. מבלי משים והבטבעיות נהדרת, סעודת השפע היתה למעשה של "מצוות אנשים מלומדה", ללא מחשבה יתירה על עצם הישיבה שלאחר שיבה. ללא הרהור של עיניהם של מאות דורות המלוות באהבה ובערגה את העובדה הפשוטה של יהודים, היושבים על אדמת ישראל ונהנים מפירותיהם. ואני מבקש לספר סיפור קטן, מבית אבא, שיביא זויות נוספת ומאירה.

בשנות ילדותי, מדי שנה בהתקרב ט"ו בשבט, קיבלנו חבילה מאמריקה. החבילה הכילה תבנית של פירות, מסוכר או ממרציפן או חומרים משתמרים אחרים. וכילד, נהניתי מהם בלי שאלות מיותרות. ורק מאוחר יותר, לעת בגרות, נתוודעתי לסיפור שמאחרי החבילה השנתית. וזה דבר המעשה:

אבי נתגלגל בימי השואה למחנה בוכנוולד. מחנה עבודה גרמני. ויום אחד קיבל תפוח עץ. הימים, ימים של חודש שבט, שבאירופה אינם חופפים את תנאי החיים בארץ. אוכל, כידוע, לא היה שם אף פעם בשפע. מה שהיה, נאכל בדרך-כלל מיידית על ידי האנשים המורעבים. אבי החליט לשמור את התפוח לט"ו בשבט הקרוב. אז חילק אותו ל 12 חבריו כדי שיטעמו טעם ט"ו בשבט וטעמה של ארץ-ישראל בחשכת המחנה. אחד מהחברים שרד אף הוא מאימי השואה ואחרי השחרור היגר לאמריקה. והוא לא היה יכול לשכוח את המעשה הזה. וכדי להביע את רגשותיו שיגר לאבי, מדי שנה, חבילה של פירות.

"ולסיפור, עוד המשך אחד, מוזר.

לפני כמה שנים, באחת המשלחות שהדרכתני בפולין, יצאנו מהאנדרתה של טרבלינקה וחצינו את היער, בשביל צדדי, אל האוטובוס הממתין. לפתע, ראיתי עץ תפוחים! לא ראיתי קודם לכן, וגם מאז לא הצלחתי למוצאו. ועל העץ ראיתי תפוח. ייתכן שהיו עוד, אך לא להם הייתי זקוק. לנגד עיניי צף ועלה "התפוח של אבא". ועל אף המקום והזמן מצאתי את עצמי מברך "בורא פרי העץ" ונוגס בו. ודומה שלרגע הייתי אבא שלי, היושב עם חבריו – שם בבוכנוולד – ומעלה את זכרונה של ארץ-ישראל הרחוקה, באירופה הקרה והדוויה.

**שמחו עצי היער, תריע הבריאה,
בהתקדש חג ראש השנה לאילנות,
טבע הרענן הושב לתחיה.**

[הרב א"י קוק, "מגד ירחים" – שבט]

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בננו **יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע** בתוך שאר חולי ישראל